

Ježkovy oči 2018/2019

Školním rokem 2018 – 2019 se s naší školou loučí tradičním způsobem – vydáním tohoto časopisu žáci:

- Alexandra Czellerová,
- Nela Franková,
- Richard Horák,
- Marie Kluchová.

Než se dostaneme k jejich vlastním příspěvkům a textům od spolužáků z nižších tříd, nejprve se vám VII. A představí. Jak se vidí vlastníma (Ježkovými) očima?

Co si o sobě myslí VII. A?

- Jakub Dvořák (volavka - lítá, loví, neposedí, má rád vodu)
- kýve se, skáče na míči, YouTuber, je vtipný, má bílé vlasy
- Amélie Brožová (kočka - nepřístupná) - náladová, manekýna, sportovní, obětavá, pečovatelka, dirigentka
- Nela Franková (sova - ráda ponocuje) - citlivá, intelektuálka, má ráda rozhlas, melancholická, umí se povznést, klidná, přemýšlivá, povídavá, má ráda lidi, ráda si povídá se staršími kamarády, romantická, chaotik
- Saša/Alexandra Czellerová (opice - emotivní, hyperaktivní)
- zvědavá, empatická, zajímá se o druhé, vyjadřuje své emoce, ráda jí, pomáhá, upřímná
- Maruška Kluchová (lemur - plíží se potichu, nikomu neubližuje) - stále obletuje svojí duši, ráda pomáhá, uzavřená, tišší, neviditelná, soucitná, spravedlivá, přecitlivělá, pořádná, inteligentní
- Ríša Horák (kocour - šelmička) - kosmonaut, bouřlivý, milovník koček, nerozhodný, PC man, čtenář, nepořádný, uklidní se nejlépe sám, skákací, logické myšlení, umí dobře anglicky

- Nela Mudrová (hyena - stále se směje) - záchvaty smíchu, YouTuberka, věřící, citlivá, přátelská, pravdomluvná, ráda pomáhá, pořádná
- paní Hana Machová – třídní učitelka (delfín - inteligentní a milá) - čajíčkářka, pozitivní, klidná, zodpovědná, starostlivá (někdy až moc), taktně všímavá, usměvavá, číslíčkářka, umí uklidňovat, důsledná, pečlivá

sepsali žáci VII. A

Motorky

Saša Czellerová

Ahoj, jmenují se Saša. Už odmala mám ráda závodní motorky a čtyřkolky. Když jsem byla malá, pořád jsem chtěla jezdit na motorce závodně, ale zrak mi to nedovolil. První motorku jsem dostala, když mi bylo 10 let. Byl to můj narozeninový dárek. O pár měsíců později jsem dostala další motorku. Pak, když jsem se naučila jezdit, chtěla jsem jezdit závodně, protože mě to bavilo. Když jsem nemohla jezdit závodně, tak jsem se aspoň chodila dívat na svého bratra, jak jezdil motocross. Bratr jezdil od nějakých šesti let. Ale už nejezdí. Kdyby mohl, tak jezdí dál. Doma máme ještě tři motorky. V pokoji máme mnoho různých medailí a poháru, které si vyjezdil. Mrzí mě, že už nemůžu fandit a jezdit na závody za kamarády. Když jsme byli na závodech, tak jsme si večer vždy něco ogrilovali a povídali s našimi kamarády, kteří také jezdili dřív závody na motorkách a na čtyřkolkách. Na závodech jsem vždy pomáhala na registraci dávat čipy a startovní čísla. Druhý den byly závody a navečer vyhlášení závodníků. Také jsem tam fotila a natáčela video, abych měla také nějakou památku. Byl to můj nejhezčí zážitek a den.

Co si myslím, že se budou učit další generace v dějepisu?

Nela Franková

To je velice zajímavá a těžká otázka. Protože to bude strašně záležet na tom, jak tu bude vypadat politika, protože výuka dějepisu se většinou odvíjí hlavně od toho, jaká je v zemi zrovna politická situace. V následujících řádcích budu počítat s tím, že tu bude politická situace podobně svobodná, jako dosud, protože to by pro vývoj výuky dějepisu bylo příznivé.

K čemu si myslím, že dojde skoro určitě, je zkrácení dějepisných osnov. Protože vzhledem k tomu, že se v některých školách stává, že se zabývají tak dlouho pravěkem, až se díky tomu nedostanou k moderním dějinám, které jsou podle mě skoro nejdůležitější, by to bylo dost potřeba.

Pak bych řekla, že se minimálně aspoň trochu dotknou 11. Září, protože to znamenalo začátek teroristických útoků, které se teď naštěstí dost uklidnili, ale je to podle mě dost důležité znát.

Taky se asi budou učit o našich současných státnících Andreji Babišovi a Miloši Zemanovi, kteří jsou tím, jak se chovají a co dělají minimálně velmi pozoruhodní. A taky je podle mě důležité, aby lidé věděli, že tu bylo něco tak absurdního, jako je trestně stíhaný premiér a prezident, který si v klidu mluví veřejně sprostě. A napadlo mě, že by se výuka o Babišovi a Zemanovi mohla propojit s tou o politické satíře a parodiích na Youtube a tím pádem i s výukou o samotném youtubu.

Důležitá věc, které by se podle mě v dějepise měli dotknout, jsou chytré telefony a umělá inteligence, protože je to podle mě věc, která je pro naši dobu, stejně jako rozhlas pro první republiku a televize pro padesátá léta, velmi průlomová.

Věcí, o kterých by se mohly další generace učit v dějepisu je velká spousta a kdybych je tu měla všechny vypisovat, tak by to vyšlo na román. Ale co je podle mě nejdůležitější je to, aby se dávalo hodně prostoru moderním dějinám, hlavně druhé světové válce a komunismu,. Protože když se tomu v dějepise moc nevěnují, tak se může docela snadno stát, že někteří lidé neví co se dělo v 68 a pak třeba mají tendence volit komunisty.

A na závěr bych dějepisu chtěla popřát, aby ho učili jenom lidé, které to opravdu baví a umí ho učit tak, aby žáci hned po napsání testu nezapomněli, co se to vlastně učili. A nebyl pro ně dějepis zase jenom další nudnou školní hodinou.

Básně

Marie Kluchová

Láska

Láska je krásná věc, ale někdy zabolí. Není to kec, a když už to bolí, tak to za to stojí. Rána se špatně hojí a možná, že už se nikdy nezahojí, že už to nikdy nepřeboolí.

Často to zahojí čas, ale někdy to zůstane napořád v nás.

Je to krásný cit, ale někdy se chce člověku alkohol pít.

Někdo neumí najevo dát, že má druhého trochu víc rád. Jen tak u něj stojí a říct se mu to bojí.

Ten druhý to na něm pozná, že mu chce svou lásku vyznat. Nikdy se to neutají, že se dva lidi moc rádi mají.

Vánoční báseň Štědrovečerní

S celou rodinou u stolu sedím a z okna u toho hledím.

Cukroví jím a na ježíška už se moc těším.

Jsem ve svém rodném bytečku a slyším zvuk zvonečku.

Stojím u krásného vánočního stromečku a pod ním vidím plno dárečků.

Koledy jsme zpívali, všechny dárky rozdali a moc se nám líbily.

Moje nej kamarádka Bára

Zpívám o své kamarádce, kterou moc ráda mám.

Když se s ní setkám, hned lepší náladu mám.

Já chci zase ten krásný čas, až uslyším její hezký hlas.

Chci s ní být pořád, umí se krásně smát.

Ona krásně zpívá a moc hezky se usmívá.

Je to moje kamarádka nejlepší, její slova mě vždy potěší.

Já dokážu s ní celý den být a už navždy jí budu ve svém srdci mít.

Ona často bláznivé nálady má, mně se o ní pořád zdá.

Je dobrosrdečná a hodně citlivá.

Hodně společných věcí se mnou má, je prostě skoro jako já.

Vím to já, že je ke mně vždy upřímná.

Pokaždé, když mě něco trápí, tak mě pochopí.

Já se s ní nebudu nikdy ničeho bát, ona mě vždy dokáže rozesmát.

Já chci s ní hodně času trávit a už navždy s ní kamarádit.

Mně je jedno, co si o ní myslí ostatní, pro mě je jako má sestra vlastní.

Já jí budu vždycky bránit a nechci už jí nikdy trápit.

Já nebudu jí nikdy lhát a budu při ní vždycky stát.

Jsem moc šťastná, když si s ní povídám a velmi ráda jí pomáhám.

Já moc ráda vzpomínám na to, co všechno s ní prožívám.

Ona ráda mě má, je prostě úžasná.

Nej kamarádka má jmenuje se Barča Krčmářová.

Růže

Jak si může růže růst? Protože má vodičku, voděnku. Svoji vodě voděnku. Kdo tě i mě i sebe může mít rád, tak tak rád.

Má kámoška R. I. S.

Já jednu fajn dívku znám a ráda moc jí mám. Má ráda zvířátka jako já, je prostě bláznivá. Vždy mi pomůže, když může.

Pokaždé mě umí rozesmát, já si nechávám o ní něco zdát. Záleží mi na ní hodně a utěší mě, když jsem na dně. Beru jí za svou sestřičku, mám prostě bezva kámošku.

Závislost nebo láska?

Já nevím, nevím, co cítím. Mé pocity jsou zvláštní a nevím, jakou trpím vášní, protože já jsem originál, originál a vím, kdo mi život dal. Jsem člověk, který nemá vždy pravdu, ale někdy dá dobrou radu. Lezu na horolezeckou stěnu a přitom myslím na jednu ženu, která má pro mě velkou cenu. A prostě jí ráda moc mám a ráda si s ní povídám. Je to jedna učitelka z mojí školy a moc ráda od ní plním všechny úkoly. Já nebudu jí nikdy lhát a chci se s ní pořád smát, jen smát. Stojím u ní zas a znova a došla mi slova, protože já nevím, jak mám říct, že ráda jí mám čím dál víc, čím dál víc. Nevím, jestli jsem jen závislá nebo k ní něco cítím, já to prostě nevím, tomuhle ještě nerozumím.

Super holka

Kdo mi vždy poradí a nikdy mě nezradí, to já vím, to já vím a doufám, že jí neztratím, neztratím. Je to holka suprová a vůbec není jako já, ale já jí stejně moc ráda mám a na naše společné zážitky hezky vzpomínám.

Psí kamarádka

Fena jménem Megan, tu já moc ráda mám a často s ní na procházky chodívám. Já nechávám si o ní něco zdát a ráno budeme si spolu zas hrát.

Je to náš nový kamarád, kdo by jí neměl rád? Je to fena hezká a její srst je hebká.

Vývoj kosmických pohonů

Ríša Horák

Historie

První raketový motor byl vyroben v 11. století v Číně, jednalo se o šíp naplněný střelným prachem.

Tyto rakety byly využívány při ohňostrojích a k boji, což na dlouhou dobu zůstalo jediným využitím raket. První myšlenka o použití rakety k vesmírnému cestování vznikla v roce 1664. Stále se však jednalo pouze o myšlenky. Nejznámější jsou samozřejmě knihy Julese Verna, ve kterých byl jako pohon využit kanón. Vážně se však kosmickým cestováním začal zabývat v 20. století Konstantin Tsilkovskij, který také poprvé přemýšlel o použití iontových motorů, které byly realizovány až koncem 20. století. V 20. století nastala v kosmických pohonech revoluce, v roce 1926 odpálil Robert Goddard první raketu na kapalná paliva. Vlastnosti raketových motorů se zvláště po druhé světové válce stále zlepšovaly. V padesátých až sedmdesátých letech byly navrženy a často i testovány motory využívající jaderné reakce, k jejich použití zatím nedošlo. Vzhledem k obnovení prací na použití jaderných reaktorů ve vesmíru by mne však další aktivita v této oblasti nepřekvapila. Výše jsem také zmiňoval iontové motory k jejich prvnímu použití, došlo v roce 1998 při americké misi Deep Space -1 (hluboký vesmír - 1). V současné době se jejich použití stává stále častějším, využívá ho například probíhající mise k Merkuru BepiColumbo. Posledním druhem kosmického pohonu jsou sluneční plachty.

Princip

Raketový motor

Tento pohon využívá spalín unikající z trysky. Vzhledem k nutnosti fungování v oblastech s nízkým nebo dokonce nulovým obsahem kyslíku motor potřebuje nejen palivo, ale také oksličovadlo.

Tuhá paliva

Jak napovídá název v tomto případě, jsou obě složky (palivo a oksličovadlo) tuhé. Tyto motory nelze vypnout ani nijak regulovat tah. To omezuje využití a také je činí velmi nebezpečnými. Bývají používány jako motory pomocné, jako

hlavní jen velmi výjimečně. Klasickým příkladem jsou pomocné motory raketoplánu SRB.

Kapalná paliva

V tomto případě jsou obě složky kapalné. Netrpí tedy žádným s problému motoru na paliva tuhá. Jedná se o nejčastější druh. Části paliva jsou obvykle spotřebována na pohon palivových čerpadel. Pokud nejsou spaliny z pohonu čerpadel vypouštěny z trysky, jedná se o tzv. otevřený cyklus, pokud ano je to cyklus uzavřený. Uzavřený je pochopitelně výkonnější, avšak složitější. Zajímavostí je, že americká raketa Atlas V používá ruské motory s uzavřeným cyklem. Klasickou palivovou směsí je kerosin a kapalný kyslík, nebo vodík a kapalný kyslík. V minulosti byl také používán ethanol, uvažovaným palivem je také metan používá ho například motor Raptor.

Hybridní paliva

V tomto případě je jedna ze složek kapalná a druhá tuhá, čímž se odstraní problémy klasických motorů na tuhá paliva. Zatím ho používá pouze SpaceShipOne.

Sluneční plachetnice

V tomto případě se využívá tlaku slunečního či teoreticky laserového záření.

Dějepis za pár generací

Tomáš Hron

Za svůj život už jsem zaslechl pár debat o tom, jak bude vypadat za několik desítek nebo stovek let učivo ve škole. Nejčastěji při těchto debatách sklouzne řeč na dějepis, protože to je určitě jeden z předmětů, které bude potřeba aktualizovat. Má to smysl, anebo bychom měli zamrznout v roce 1993 a dále se v dějepise neposouvat? Čtěte dál a dozvíte se můj názor.

Pojďme začít od úplného začátku, tedy od pravěku. Je těžké odhadnout, jestli se o pravěku bude ve školách učit třeba i za 100 let, osobně si ale myslím, že ano. Pokud se nepletu, tak je

to první historická doba, o které alespoň něco víme a navíc o čem jiném by přece mělo být prvních pár hodin dějepisu, než o pravěku? Pojdme dál. Myslím si, že během příštích let se toho postupně stane tolik, že bude potřeba spoustu věcí z dějepisu vyhodit nebo zjednodušit, aby byl prostor na ty nové. Nemělo by se ale z osnov vyřadit všechno a myslím si, že i děti v roce 2450 by měly například vědět, kdo to byli Přemyslovci, Lucemburkové, Husité, Cyril a Metoděj, Jan Hus a další důležité historické postavy. Rozhodně by se také mělo učit o Marii Terezii, aby děti věděly, kdo způsobil ten teror jménem škola, který každodenně zažívají.

Pojdme se nyní přesunout do 20. století, což je podle mě jedno z nejzajímavějších a nejdůležitějších období našich dějin. První a druhá světová válka, Vítězný únor, okupace ČSSR vojsky Varšavské smlouvy, Sametová revoluce... To jsou události, o kterých by měl každý alespoň něco vědět a hlavně se z nich poučit, aby se už nikdy některé nemusely opakovat.

A co 21. století? To sice ještě neskončilo, ale už nyní je jasné, že se na něj jen tak nezapomene. Sice si teď možná někteří říkáte, že na některé "hrdiny" 21. století bychom raději měli za pár let zapomenout, já si ale myslím opak. Je důležité, aby o každém historickém období věděly budoucí generace alespoň něco, ať už bylo příjemné, nebo ne. Navíc, současné století je dle mého názoru prozatím poměrně příjemné. Ano, můžete namítat, že současná politická situace je strašná a naše děti by o ní raději neměly nic vědět, ale bývaly přece doby, kdy jsme na tom byli mnohem, mnohem hůř. Máme kde bydlet, máme co jíst a máme svobodu. Může se to zdát jako samozřejmost, ale kdo ví, třeba se už za pár desítek let budou děti v dějepise učit o tom, jak byl ten rok 2019 skvělý, protože lidé měli dostatek jídla, moderních technologií, mohli cestovat, kam chtěli, měli radost ze života a mohli napsat slohovou práci, ve které vyjádřili svůj názor, a nikdo je za to nepronásledoval. Važme si tedy toho, co

máme, protože se kdykoliv může stát nějaká událost, která změní jak naše životy, tak celé učivo dějepisu.

Domov

Marie Kluchová

Pod pojmem domov si představím své dva domovy. Můj první domov je ten, kde jsem se narodila a ten druhý je, ve kterém jsem strávila většinu svého života a naučila jsem se v něm hodně důležitých a užitečných věcí a hlavně jsem tam poznala hodně dobrých lidí, kteří se později stali mými kamarády a kterých si pořád velmi vážím. Mám oba dva domovy ráda tak na stejno nebo možná trošku víc ten, ve kterém jsem se narodila, ale opravdu jen o trošku víc a myslím si, že je to asi dost logické, i když někteří lidé to můžou mít úplně jinak, ale já to cítím takhle. Ten první domov, který jsem znala dříve, je pro mě opravdu úžasný a nikdy ho nechci opustit, protože ten domov je tam, kde jsem poznala svou rodinu a svou rodinu mám opravdu moc ráda. Je to domov, ve kterém se cítím v bezpečí, a vím, že mě nikdy nezklame, ale bohužel ze svého domova budu muset jednou odejít, protože to naše rodina má velice složité s penězi a musím říct, že to pro mě bude ten nejhorší den v mém životě. Já svůj domov nemám ráda, ale já svůj domov miluju, protože tam jsem prostě našla taky některé fajn lidičky, se kterými se ráda bavím, když jdu na procházku s naší fenkou Megulkou a potkám je. Když je potkám, tak se začnu usmívat, protože vím, že se se mnou začnou bavit a mazlit se s Megan a vždycky je tak radostně pozdravím. Na můj první domov budu vzpomínat i tak, že jsem tam se svou rodinou prožila hodně hezkých okamžiků. Když si na tenhle domov vzpomenu, tak si řeknu: Tady jsem si hrála se svým bratrem Pepou i Járrou. Vzpomenu si, jak jsme spolu hrály nějaké společenské hry nebo třeba jen na hru: slepá bába nebo takové podobné. Nebo si vzpomenu, jak jsme se se svou mamkou hodně v tom domově nasmály, jak jsme spolu zpívaly a tancovaly a dělaly i různé hlouposti, jak jsem si se svou mamkou také hrála a další krásné věci. Budu si

říkat: Jé, já jsem vlastně spala se svou mamkou také pár let ve svém pokoji a to bylo taky překrásné. A pokaždé u toho budu plakat. Víím, že jsem v něm prožila i pár smutných a někdy i dost ošklivých věcí a tak někdy vzpomínám bohužel i na ty dost smutné a ošklivé, ale většinou a dost často spíše na ty krásné chvíle a věci. Na svůj skutečný domov, který znám už od svého narození, nikdy nezapomenu. Můj druhý domov, do kterého jsem začala chodit v mých sedmi letech, mám taky hodně ráda, protože jsem tam poznala fajn lidi, se kterými jsem se vždy ráda bavila. Ten domov se nazývá: škola. Někteří lidé sice z něj už odešli, ale někteří tam pořád jsou a já jsem za to moc ráda, protože bez nich by to tam můj domov nebyl, nebylo by to tam bez nich ono a vůbec bych to tam do dneška nevydržela, ale kvůli nim jsem tam pořád jako doma. Minulý školní rok jsem poznala tři skvělé nové holky, které k nám do školy nově přišly a později se staly mými kamarádkami. Jedna holka, která přišla první, se jmenuje Bára Krčmářová. Poznala jsem ji minulý školní rok v září. Poznala jsem jí tak, že jsme spolu ten rok měly jednu hodinu a byla to hodina informatiky. A tak jsme se spolu seznámily. Od té doby z nás byly kamarádky. Pro mě je to už od minulého roku moje úplně nejlepší kamarádka. Ty další dvě jsem poznala tak přibližně obě dvě ve stejnou dobu, ale tu jednu o trošku dříve. Se všemi třemi se velmi kamarádím a mám je opravdu moc ráda. Jsou to pro mě tři nejlepší kamarádky ze školy. Ty dvě se jmenují: Marika Balunová a Nelča Mudrová. Bez těchto kamarádek bych to asi nezvládla, a proto jsem moc ráda, že jsem je poznala. Mojí úplně největší podporou je opravdu má nejlepší kamarádka Barča Krčmářová. Už mi několikrát hodně pomohla a já jsem moc ráda, že jí znám. Měla jsem, mám a navždy ji budu mít hodně moc ráda. Beru ji jako svou sestru. Škola je pro každého velmi důležitá a kdo na ni nadává tak by si to měl někdy uvědomit, že bez školy by neuměl číst, psát, počítat a nevěděl by i plno jiných věcí, proto si já myslím, že je někdy i škola zábavná, protože ve škole se přece nemusíme jenom učit, ale můžeme se tam

dozvědět občas i něco zajímavého, co by nás mohlo zaujmout. V mojí škole se dost často pořádají třeba např. besedy se slavnými osobnostmi, s herci i se zpěváky. Tohle je jedna z nejlepších věcí na mé škole, a i proto jí mám moc ráda. Naše škola se zúčastňuje každý rok různých soutěží. V naší škole máme pěvecký sbor, do kterého chodím i já. Začala jsem tam chodit minulý školní rok v únoru. Jsem moc ráda, že ve škole pěvecký sbor máme, protože můj úplně nejoblíbenější koníček ze všech je zpívání. Já už od malička hodně moc ráda zpívám a to jak jen své vymyšlené písničky, tak i písničky hodně zpěváků a od té doby, co chodím do sboru, tak si teď už i zpívám písničky, které zpíváme ve sboru. Zpíváme je na různých vystoupeních, ale nejen u nás ve škole, ale i třeba v Brně nebo tak různě. Jsem moc ráda, že paní učitelka Tenglerová, která vede a učí nás sboristy, mě do sboru vzala, opravdu jsem jí za to velmi vděčná a nikdy jí to nezapomenu, udělala mi tím velkou radost. Paní Tenglerová je pro mě a podle mě nejlepší učitelka ze školy a já jí mám moc ráda. Je to pro mě taková teta, já jí takhle беру, protože ona je tak hodná a moje skutečná teta je taky moc hodná. V tomto domově se také cítím bezpečně a cítím se tam s některými lidmi opravdu nádherně. Některé lidi tam nazývám jako své babičky, maminky, tety, tatínky, strejdy a dokonce i bratry a sestry. Někteří lidé tam pro mě sice neznamenaají vůbec nic, ale je jich ve škole jen pár, opravdu jich je málo. Kdybych nebyla v této škole, co jsem teď tak bych se třeba nikdy neseťkala ani s tolika slavnými lidmi, jak se setkávám. Tento školní rok tuto školu budu muset opustit, ale vůbec se mi nebude chtít, i přesto, že jsem tam neprožila jen ty krásné chvíle a zážitky, ale i ty špatné. Když budu odcházet tak vím, že nebudu odcházet bez pláče, bude mě to hodně mrzet, protože mrzí mě to už teď. Tato škola už sice není taková, jako bývala, není jako dřív, ale i když už se podle mě a pro mě trochu víc zhoršila, tak pro mě pořád něco znamená a stále si jí moc vážím, protože vím, že toho pro mě udělala hodně a za to jsem jí velmi vděčná. Prožila jsem v této škole vlastně skoro

celé své dětství, a to moje dětství by bez toho nebylo tak krásné jako bylo a je ještě pořád, opravdu bych jí chtěla moc poděkovat. Na tento domov nikdy nezapomenu, protože když opravdu říkám, že je to můj takový druhý domov, tak to myslím vážně. On není takový, on je doopravdy můj druhý domov, ve kterém bych chtěla už navždy být jako v tom mém prvním domově, ale vím, že to nepůjde, a proto mi je to taky tak moc líto, že budu muset letošní školní rok odejít, i když už jsem na to tak trošku připravená psychicky a i fyzicky, ale ne úplně, protože já na to nebudu a nedokážu být připravená nikdy, na tuhle věc ne. S oběma domovy se budu loučit opravdu těžko a v srdci se s nimi nerozloučím nikdy, protože budou v mém srdci už navždy vzpomínky. Když nad touto věcí vždy přemýšlím, jak to vůbec dokážu se s těmi domovy rozloučit, tak si vždy řeknu, že nedokážu a pokaždé u toho brečím. Brečím u toho i teď, když to píšu, protože nad tím vlastně musím přemýšlet a je mi z toho hrozně moc smutno. Oba dva domovy jsem vždy měla, pořád mám a už budu mít navždy hodně moc ráda.